

Zondagsschoolboekje

Titel: Droomeliesje

Auteur: Ph. J. Wijnbeek

Illustrator: M. Snapper R. Snapper

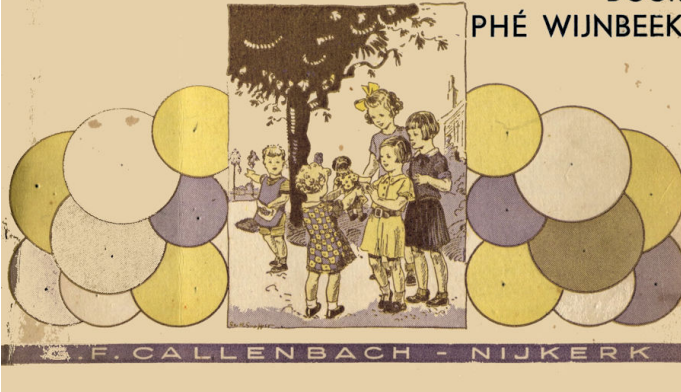
Uitgever: G.F. Callenbach, Nijkerk

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1934

DROOMELIESJE

DOOR
PHÉ WIJNBEEK

PHÉ WIJNBEEK

DROOMELIESJE

GEILLUSTREERD DOOR
R. EN M. SNAPPER

VOOR M.

F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. WAT HET VOGELTJE WOU

„Tujuut! Tujuut!”
„Wie fluit daar zoo'n helder morgen-
liedje?”
„Tujuut! Tujuut!”
Dat is een klein, blij vogeltje op een groene
tak van de kerselaar.
„Tujuut! Tujuut — word eens wakker,
Droomeliesje — tujuut, doe je oogjes eens
open!”
De oogjes van het kleine vogeltje zijn allang
open. Hij houdt z'n kopje schuin en probeert
door het open raam naar binnen te kijken.
„Tujuut, tujuut! Droomeliesje dan toch!”
Maar de gele gordijnen zijn nog dicht — en
't kleine vogeltje kan niet naar binnen zien.
Nee, dan is de zon knapper! Die heeft,
dwars door de kerselaar heen, een kiertje
ontdekt. Juist tusschen de twee gordijnen in.

□ 3

En dáár gluurt de zon doorheen.
En wat ziet ze in de kamer?
Een geel ledikantje — een geel dekentje. . . .
en een heeleboel blonde krulletjes op het kus-
sen. Eén straaltje van de zon valt daar juist
op en maakt de krulletjes heelemaal van
goud.
Stil — Droomeliesje sláápt nog — haar oog-
jes zijn nog toe — ze ziet de zon niet — ze
hoort het blij vogeltje niet. . . . stil. . . .
Droomeliesje sláápt nog. . . .
Och, dat vindt de zon niet aardig!
„Ik ben al lang op” — denkt de zon. „Nu
moeten de kindertjes óók wakker worden!”
En ze laat haar straaltje vèrder glijden —
over Droomeliesjes oogjes — over haar
neusje. . . .
En ja, hoor, de zon krijgt haar zin!
De blonde krulletjes bewegen — er komt
een handje boven 't dek uit — en opeens doet

4 □

Droomeliesje haar oogjes wijd
Nu ziet ze de zon — nu hoort ze
roepen. . . . met twee vuistjes wrijft ze
oogjes uit — hè, ze gaapt er van!
Het is alweer morgen — de donkere nacht
is weggegaan — vèr weg, áchter het bosch
nog.
Nu is Droomeliesje héélemaal wakker.
Naast haar ligt Bruin, de groote Teddybeer.
„Bruin — Bruin — word eens wakker!”
zegt ze, en kijk! Bruin slaapt óók niet meer.
„Hoor je dat vogeltje wel, Bruin?” praat
Droomeliesje zachtjes, haar armpjes om
Bruin's hals.
„Het is nog héél vroeg — we moeten wacht-
ten, tot Mammie komt, hè Bruin?”
Bruin zegt niets — maar je begrijpt bèst, dat
hij já zegt, vindt Droomeliesje.
Het is toch zoo prettig, om Bruin bij je te
hebben, in bed! Als je gaat slapen, en Mam-

mie heeft je lekker ingestopt, ligt Bruin vlak naast je, en je bent héélemaal niet alléén in 't donker. 's Morgens, als de zon in de kamer schijnt, zie je pas, dat er nog veel méér in de kamer is, behalve Bruin.

Dan zie je de konijntjes, die op je bedje geschilderd zijn.

Flip en Flap heeten ze. Ze knabbelen aan lekkere koolblaadjes — o, dat vinden ze zoo heerlijk! Mammie heeft er al vaak een leuk verhaal van verteld. Mammie weet zoovél verhalen — en o, je zou wel altijd willen luisteren — zoo maar heel stil op Mammie's schoot.... „een echt *Droomeliesje*” noemt Mammie je dan.

Maar die verhaaltjes en sprookjes zijn ook zoo pràchtig — net, of je in een heel mooie tuin bent....

En als 't licht is, zie je ook de kabouterjes op 't behang — er is er één met een krui-

wagen en één met een bijltje, die hakt zó maar een boom om! Een ander begint de bloemen — en nóg een zit op een paddestoel — en een vlecht er een kransje van boterbloemen.... o, die kabouters hebben 't zoo druk! Natuurlijk heeft Mammie allang verteld, dat ze niet *echt* bestaan.... alléén maar op een pláátje.... maar tòch kijk je altijd weer voorzichtig tusschen de bloemen en de boomen in de tuin, of je er niet eentje, ééntje maar, zien kan! Ze hebben zulke leuke rooie pakjes aan en héél lange, witte baarden — en op hun hoofdje een pikmuts.

Je hoeft je 's morgens nooit te vervelen in bed — want er is zoovél te zien — en van alles heeft Mammie je prachtige verhaaltjes verteld — en daar moet je altijd aan denken. Er is ook nog de paddenstoelenplaat aan de muur — een heele paddenstoelenfamilie,

□ 5

stilletjes in een verborgen hoekje van 't bosch — waar geen stoute jongen ze kan òm schoppen — heel gezellig staan ze bij een dikke boom — en als je goed kijkt, zie je onder hun groote, roode hoeden hun oolijke gezichtjes!

Dan is er nog de plaat van de booze wolf en de zeven geitjes — o, die ondeugende wolf met z'n witte poot! En de plaat van de kleine vogeltjes in 't nestje — en die van Sneeuwwitje — en die van de wei vòl bloemenkindertjes....

O, de kamer is vòl met lieve, prettige dingen....

Bij het tafeltje staat het ledikantje van Inepop. Inepop slaapt nog — ze moet zoet in haar bedje blijven, tot Droomeliesje haar komt wakker maken — net zoo als zij zèlf op háár Mammie wacht. Droomeliesje is de Mammie van Bruin en Inepop en Joes.

6 □

Joes is een negerjongetje — hij slaapt beneden in de huiskamer, op de groote divan. Want Joes kan je niet uitkleeden — en Droomeliesje vindt, dat je met kléértjes aan niet in een bedje kan slapen! Dàn hoor je op de *divan* te slapen.

En dáárom slaapt Joes alléén beneden.

Droomeliesje kijkt eens rond — ze zegt állemal goeiemorgen.

„Dàg paddenstoelenkindertjes! Dàg stoute wolf — wil je wel eens gáúw dat meel van je pootje af likken? Mag, jij zoo jokken tegen die arme geitjes?”

Droomeliesje heeft dat al héél vaak gezegd tegen de wolf.

Och, Droomeliesje wéét wel, dat een plaatjeswolf niet likken kan.... maar héél stilletjes hoopt ze toch, dat ééns op een morgen de witgemaakte poot weer *bruin* zal zijn, en de wolf, die toch zoo'n lieve kop heeft, niét

meer jukt tegen de kleine geitjes....

„Dàg Flip — dàg Flap” — zegt Droomeliesje dan, „eten jullie je boterhammetjes al?” Mammie heeft gezegd, dat de koolblaadjes voor konijntjes net zijn als een boterham voor een kindje.

Dat is raar — en Droomeliesje zou het niet lekker vinden! Maar *zij* is ook geen konijntje — nee hoor, ze is een *kindje*.... Pappie's kindje en Mammie's droomstertje en Oom Wim's kleine kruimel en Aal's poesje.

Eigenlijk heet ze alléén maar Liesje — Opa zegt: Liesbeth. Dat is een groote, moeilijke naam — maar dat zegt ook alléén *Opa* maar. En omdat ze zoo stilletjes kan zitten droomen in de zon, of heel lang kijken naar een bloempje of naar Miekepoe, of met Inepop en Joes en Bruin in haar speelhoekje zitten, zoodat je haast vergeten zou, dat er een kindje in de kamer is, dáárom noemen Pap-

pie en Mammie en Aal en Oom Wim en Oma haar „Droomeliesje”.

Opééns.... daar gaat de deur open! Droomeliesje zit al rechtop.... dáár is Mammie!

„Goeiemorgen, mijn kindje” — zegt Mammie vroolijk, „heb je lekker geslapen?”

Mammie buigt zich over het bedje, en pakt zoo maar in ééns dat hééle Droomeliesje in haar armen — tilt haar hóóg op — en Droomeliesje slaat haar armpjes stijf om Mammie's hals, en geeft Mammie een zacht morgenkusje.

„Dàg Mammie! Ik ben al een hééle poos wakker en Bruin óók — en Inepop sláápt nog!”

„O, die luie Inepop! Zullen we jou eens gauw in 't bad stoppen en aankleeden, en dan sámen Inepop wakker maken?”

„Já, já!” knikt Droomeliesje.

□ 7

Op Mammie's arm mag ze de gordijnen openschuiven. Dat kan ze bèst, want het zijn gordijnen van zachte, gele zij — en als je er áánkomt, lijkt het wel, of ze vanzèlf al loopen gaan.

Nu is opééns de hééle kamer vòl zonnestralen! Over Mammie en Droomeliesje — over de kabouters en de platen, over Bruin en Inepop — óveral is de zon!

In de kerselaar zit nog het kleine vogeltje. Hij ziet de gordijnen *eindelijk* opengaan — Droomeliesje slaapt niet meer!

Daarom slaat hij z'n wiekjes uit en vliegt heen, hóóg in de blauwe lucht.

„Tjuut, tjuut!”

□ 8 □

2. WAT DE ZONNEBLOEM VERTELDE

I n de groote, groote tuin is een klein zonnehoeke. Dat is het tuintje van Droomeliesje.

Heelemaal ècht van Droomeliesje alléén. Met haar kleine harkje heeft ze de paadjes opgeharkt — en zèlf heeft ze de zaadjes mogen strooien in de donkere grond.

Pappie heeft ze toen warm toegedekt met nieuwe aarde — en toen zag je niets meer van die kleine zaadjes.

Maar eens op een dag.... toen kwamen er allemaal héél fijne, groene peuterblaadjes uit de grond.

O, wat was dàt lief!

Toen mocht Droomeliesje gieten — dunne, glinsterende waterstraaltjes uit haar klein, blauw gietertje. Want dat water moesten de

plantjes opdrinten — daar gróeten ze van!
Nú zijn het gróóte plantjes geworden — er
bloeien witte en blauwe viooltjes aan en roze
klokjes en groote madeliefjes, wit met roode
randjes.

Maar het móóste uit het héele tuintje, dát is
de Zonnebloem.

O, hij is zoo deftig!

Zijn bladeren zijn heel groot — en als je met
je vingertje aan zijn lange, groene lijf komt,
dan prikt het héele fijntjes.

De Zonnebloem heeft een heel lange tijd
noodig gehad, om zoo'n groote meneer te
worden.

Hij heeft ook al heel dikke knoppen.

Eén is er zóó groot, dat Pappie zegt:

„Ik geloof dat de gele blaadjes graag de zon
willen zien — ze kruipen al bijna uit 't
groen!”

Droomeliesje verlangt daar heel erg naar —

ze heeft al dikwijls stil in 't gras gezeten,
om te wachten, of de gele blaadjes er soms
opéens uit zouden springen. Maar dat is nog
niet gebeurd!

Als Mammie Droomeliesje heelemaal aange-
kleed heeft, komt Inepop aan de beurt.

Inepop hoeft niet in 't water — dat können
poppen-kindertjes niet — maar ze mag tòch
in 't bad. Zónder water.

Droomeliesje mag haar wasschen met het
droge poppensponsje, en Mammie houdt
Inepop vast.

Over de rand van 't bad — maar niet heele-
maal op de bodem — anders kan Droome-
liesje er niet bij.

Dàn krijgt Inepop haar kleertjes aan.

En Mammie legt állebei de bedjes in de zon
— óók dat van Inepop. Kijk, de lakentjes
waaien zachtjes op en neer — en een klein,

□ 9

groen blaadje valt op Droomeliesjes deken-
tje. Mammie jaagt het niet weg — het staat
wel mooi — het hoort bij de zómer.

„En nú naar beneden!”

Daar gaan ze, alle drie — Inepop tusschen
in!

Beneden wacht Pappie al.

Hij tilt Droomeliesje met pop en al op zijn
knie.

„Dàg kleine poes! Ben je al heelemaal
klaar?”

Droomeliesje knikt — en ze vertelt Pappie,
hóé erg lang ze al wakker is.

Dàn mag ze een slokje van Pappie's thee
hebben.

Of dat lekker is!

Nu zet Pappie Droomeliesje op haar eigen
stoeltje en zegt:

„Eet maar gauw je boterhammetjes op —
want er is zóó iets prettigs gebeurd!”

10 □

„Van mij?” vraagt Droomeliesje.

„Ja, van jóú — in je tuintje!”

„Oooo!” Droomeliesje wil al van haar
stoeltje springen.

Dat moet de Zonnebloem zijn.

„Nee — nee —” zegt Mammie, „Droome-
liesje moet éérst eten — want Pappie moet
naar de kindertjes op school — dat wéét je
wel! Strakjes gaan we sámen kijken, hè?”

„Is — is de Zonnebloem gekomen?”

„Twee groote oogen kijken Pappie aan.

„Já — de Zonnebloem is gekomen!”

„Oooo —” zegt Droomeliesje weer — en
met een klein zuchtje van blijheid doet ze
gehoorzaam haar handjes samen — de Zon-
nebloem is er — en strakjes, als ze klaar is,
mag ze gaan kijken.

O, o, wat eet Droomeliesje vanmorgen vlug!

Zelfs de groote beker melk wil zóó maar
haar mondje in, zónder dat Mammie een

spelletje speelt er mee.

Nu gaat Pappie al danken — en Droome-
liesje zegt heel eerbiedig haar eigen gebedje.
„Gáán we nóú, Mammie?”

„We gáán —” zegt Pappie, „ik heb nog wel
even tijd om méé te gaan!”

Dat is prettig — maar 't is ook een groot
feest, dat de Zonnebloem *eindelijk* gekomen
is. . . .

Op een drafje loopen ze door de tuin —
Pappie, Mammie en Droomeliesje.

En o, o, *kijk* nu toch eens!

Vier, vijf, zés prachtige gele blaadjes zijn al
naar buiten gesprongen!

Pappie tilt Droomeliesje hoog op — tot haar
gezichtje vlak voor die deftige Zonne-
bloem is.

„Zie je zijn donkere hartje wel?” vraagt
Mammie.

Ja, Droomeliesje ziet het wel — maar ze zegt

niets. 't Is ook zóó'n groote verrassing —
o, o, wat heerlijk!

„Mooi, hè pepernoot?” zegt Pappie. „En
zoo komen er nou nog een héeleboel! Wat
een deftige meneer is dat toch in jouw tuint-
tje. En hij kan prachtige verhalen vertellen
— wist je dat wel?”

„Néé Pappie — niet ééns. . . .!”

„Niet? Dan zal Mammie 't je wel eens ver-
tellen, hè Mammie? En nú moet Pappie
gauw naar de kindertjes op school — want
de deur is dicht, en niemand kan er in —”

Plof! Daar staat Droomeliesje weer op de
grond, vlak bij de viooltjes en de rose
klokjes.

De Zonnebloem weet mooie verhalen! Droome-
liesje is er stil van.

Haar handje kruipt in Mammie's hand.

„Gaaf Mammie 't vertellen?”

„Vást, hoor! Ga maar mee, dan mag je

□ 11

luisteren.”

Droomeliesje zit op de divan, met Inepop
en Bruin en Joes. Ze moeten alle drie méé-
luisteren naar 't verhaal van de Zonne-
bloem.

Mammie neemt de stof af met een groote
stofdoek. Ze loopt door de kamer, en zóó
vertelt ze van de Zonnebloem.

„Eerst was de deftige meneer maar een heel
klein, zwart zaadje. Dat heeft Droomeliesje
in de grond gestopt —”

„Já —” zegt Droomeliesje.

„In de grond was het heel donker — en het
zaadje lag stilletjes te wachten. Toen gaf de
lieve Heer een zachte regenbui over die don-
kere grond — en het zaadje dronk van de
regendruppels. Daar groeide het van — en
eens op een dag sprong het open, en kwam
er een héele klein, groen blaadje uit. O, wat
was het zaadje blij!”

12 □

„Nóú!” zegt Droomeliesje.

„Ja — en het zaadje dacht: de Lieve Heer
heeft het blaadje gemaakt, en als het groot
is, zal het de Lieve Heer áltijd danken er
voor. Toen groeide het blaadje — en het
kwam boven de grond uit —”

„Dat wéét ik nog wel —” knikt Droome-
liesje.

„Ja hè? Dat was nèt zoo'n feestje als van-
daag!”

„En toen heb ik er wáter op gegiet —”

„Dát heb je — en daar was 't plantje heel
blij mee — toen kon 't lekker drinken, hè?
Maar 't had óók nog iets anders noodig —
en wat was dat?”

„Dat was de zón —”

„Juist! En Wie geeft de zonneschijn aan de
plantjes?”

„De Lieve Heer —” Droomeliesjes stemme-
tje is nu heel eerbiedig.

„Ja — Droomeliesje wéét 't wel! En dat wist het plantje óók — en het dacht: als de Lieve Heer mij zooveel zon geeft, wil ik uit dankbaarheid altijd zonnig zijn — de Lieve Heer houdt vast heel veel van de zon — en daarom zullen mijn bloemen óók zonnetjes zijn — begrijp je dat wel, kindje?”

„Já Mammie — nóú —”

„En omdat de zon heel hoog is, heeft de Lieve Heer de plant, die zoo graag een bloem als de zon wou hebben, óók heel hoog laten groeien —”

„Maar hij kan niet echt *schijnen*, Mammie.”

„Nee schat, dát kan alleen de *echte* zon maar. Dit is ook een *bloem*, hè? Maar je moet hem maar eens goed aankijken, als alle blaadjes los zijn — als je hem dán ziet, lijkt hij wel een stralend zonnetje —”

„En de stralen — dat zijn de *blaadjes*, hè Mammie?”

„Já! O, wat begrijpt mijn kindje dat goed! Maar er hoort nóg iets bij 't verhaal van de Zonnebloem. Je weet toch wel, dat zijn stengel zoo prikkerig is?”

Já, dat weet Droomeliesje wel.

„Ik zal je vertellen, waarom dat is. Nu die plant zoo hoog is geworden, zou je bijna denken, dat het een dun bóompje is — en je zou er je harkje tegen aan zetten — of Bruin of Inepop. Maar dát kan de Zonnebloem niet hebben. Dan gaat hij stuk. Want hij is geen boompje, en, al is zijn steel nóg zoo dik, hij gaat tòch gauw stuk, en dan gaat de mooie bloem dóód. Dáárom heeft de Lieve Heer hem die prikkeltjes gegeven. Om de kindertjes te zeggen: „pas op! De Zonnebloem gaat gauw stuk!” Zóó zorgt de Lieve Heer voor de bloemen.”

Droomeliesjes oogen zijn heel wijd open gegaan — en zachtjes vraagt ze:

□ 13

„Mammie — heeft de Zonnebloem dat allemaal verteld?”

„Ja —” zegt Mammie, „allemaal. De blaadjes hebben het zachtjes gefluisterd, en Mammie heeft het gehoord — en 't is zóó mooi...”

Opeens glijdt Droomeliesje van de divan af. Inepop, Bruin en Joes blijven alleen — en Mammie hoeft niet meer te vertellen.

Want Droomeliesje is vèr weg — heelemaal achter in de tuin — in 't zonnehoeke.

Bij de deftige Zonnebloem staat ze — en ze kijkt op naar de gele blaadjes. Ja, nù ziet ze wel, hoe ze lijken op gouden zonnestralen — en ze ziet óók de prikkeltjes.

Dàn doet Droomeliesje een stapje achteruit — héél eerbiedig — want nù weet ze pas, wáárom de Zonnebloem zóó mooi is.

□

14 □

3. ARME INEPOP

Vandaag zijn er groote, witte wolken in de lucht. Heel langzaam glijden ze voort langs de blauwe hemel... en soms is opééns de zonneschijn weg.

Droomeliesje speelt in de tuin. Het is erg warm, en ze heeft een wit jurkje aan, zonder mouwtjes er in. Op haar schoudertjes zijn twee lichtblauwe strikjes. Aan haar bloote voetjes zitten alléén maar platte, witte schoentjes.

„Zóó heeft mijn kindje 't niet te warm —” heeft Mammie gezegd.

Mammie is niet in de tuin — Mammie heeft 't erg druk. Er is een groote mand met boontjes gebracht, en die gaat Mammie nu allemaal in glazen potjes doen — en dan zet Aal ze in de kelder, op een lange, lange rij. En als 't dan koud is, en de kachel brandt,

kan je ze opeten.

Nu is Mammie in de keuken, en vanmiddag moet Droomeliesje alléén spelen. Ze heeft eerst geslapen, en nu is ze met Inepop, Bruin en Joes in de tuin.

De Zonnebloem heeft al vijf groote zonnetjes — en er zullen er nog méér komen. Droomeliesje heeft de poppenkinderen alles van die deftige meneer verteld.

„En nóú gaan we in een oto —” zegt ze. Er staan vier groote stoelen om de parasol. Eén daarvan is de auto.

„Waar gaan we naar toe, Mammie?” zegt Droomeliesje met een fijn stemmetje.

Dat zegt *eigenlijk* Inepop.

„Naar het bosch, mijn kindje!” zegt Droomeliesje net als een echte Mammie. „Nee Bruin, je moet netjes lopen! O — je gaat zóó maar op de stráát zitten — dat is heel erg stout!”

□ 15

't Is erg moeilijk, om met drie kinderen te lopen — en daarom neemt Droomeliesje ze maar alle drie tegelijk in haar armpjes — en sjouwt ze naar de auto.

„Toet — toet —” roept ze. — „Hóóren jullie hem wel?”

Haar witte schoentjes zijn heelemaal grijs geworden van het stoffige tuintpad — maar dat hindert niet — heeft Mammie gezegd — dat kán niet anders in de zomer. Het zijn ook maar spēlschoentjes!

Maar Bruin heeft met zijn stoffige beenen twee donkere vlekken gemaakt op haar jurkje. Doordat ze Bruin per ongeluk laat vallen — och, 't is ook zoovél, drie kinderen! — dáárdóór ziet ze de vlekken.

Bruin is een rakker en heeft zich geen pijn gedaan.

„Arme Bruin —” zegt Droomeliesje — „kom maar weer gauw bij me! En die vlek-

ken hindert niet — die zal Mammie in de oto wel weer schoonmaken, hoor!”

Voorzichtig stapte ze verder tot aan de witte stoel.

„Daar zijn we al bij de oto! Nou gaan we naar 't bosch rijden — naar de kaboutertjes — en als we er centje zien, op een paddenstoel, dan nemen we hem mee naar huis — en dan blijft hij áltijd bij ons — en dan mag Bruin met hem spēlen! En Joes óók — en Inepop óók...”

Droomeliesje zet Bruin in het hoeke van de stoel — en Joes er náást. Inepop mag in 't andere hoeke — en ze mogen allemaal door 't raampje kijken. Dan kruipt ze er zelf óók in.

„Gaaf u maar rijden, Meneer!” zegt ze dan tegen de meneer, die aan het stuur zit.

Er is geen stuur en óók geen meneer — maar Droomeliesje spēelt, dat ze er zijn — en dat

gaat évengoed!

„Toet — toe — oet — wat gaat die oto hard —”

Nu denkt ze opeens aan haar jurkje — daar zitten de vlekjes nog op. Met haar handje probeert ze, om ze wèg te maken — en 't gáát ook een beetje. . . . zóó — nóg eens. . . . Droomeliesje kijkt alléén maar naar haar jurkje — en ze ziet Bob niet, die aan komt loopen.

Bob, de groote hond, heeft overal naar Droomeliesje gezocht — en. . . . daar ziet hij haar opééns in de stoel!

Die domme Bob weet niet, dat de stoel nu een auto is, die hard, héél hard rijdt — hij ziet alléén maar Droomeliesje!

„Woef, woef!”

Van plezier springt hij tegen de stoel op. . . .

O, o, o, wat schrikt Droomeliesje daarvan!

Ze draait zich om — en haar armpje stoot

tegen Inepop. . . .

Bom!

Inepop valt om — en nog vóór Droomeliesje haar pakken kan, ploft ze zóó maar op het tuinpad!

O, o, o!

Droomeliesje glijdt van de stoel — ze duwt

Bob opzij — maar o, wat is dát?

Inepop's hoofdje rolt een eindje door — het

is van haar lijfje afgebroken!

Droomeliesje kijkt er even héél stil naar —

zóó vreesselijk is ze geschrokken.

Bob begrijpt er niets van — hij duwt zijn

groote kop tegen haar armpje — alsof hij

zeggen wil:

„Speel nou maar met mij!”

Maar opeens begint Droomeliesje heel hard

te huilen — en ze holt het paadje af. . . .

naar Mammie — naar Mammie!

Bob blijft staan — hij snuffelt eens aan Ine-

□ 17

18 □

pop — en dan aan het arme hoofdje, dat een eindje vèrder ligt.

Hij hoort Droomeliesje huilen — en dàn begrijpt hij wel, dat er iets heel érgs gebeurd is — en gauw holt hij Droomeliesje achterna. . . .

Droomeliesje is al bij de deur — maar er zijn zóóveel tranen in haar oogjes, dat ze de kruk niet vinden kan.

„Mammie, Mammie —” roept ze snikkend.

Daar gaat de deur al open — maar het is

niet Mammie, die daar staat.

Het is een meneer met lange broek aan en

een witte blouse. Hij vangt Droomeliesje op

— en zet haar inééns op zijn schouder.

„Wel, wel, kleine kruimel, wat is dát nou?”

Droomeliesje houdt meteen óp met huilen.

Dat is Oom Wim!

Maar als Oom Wim zegt:

„Wat is er toch voor verdriet?” dàn komen

er weer dikke tranen.

Daar is Bob. Hij springt tegen Oom Wim op — o, wat is Bob blij! Nù zal Droomeliesje

wel weer lachen gaan — denkt Bob. Hij is heel goeie vrienden met Oom Wim.

Droomeliesje trekt Oom Wim aan zijn haar.

„Ja, peuter, wat is 't dan toch?”

„O, Oom Wim — Inepop — Inepop. . . .”

„Inepop? Wel, die is toch niet ziek of zoo?

Waar is ze dan?”

„Bij de oto —” snikt Droomeliesje — „ze is

er uit gevalt en haar hoofdje — is. . . .”

„Och, och, och —” zegt Oom Wim. „'t Is

maar goed, dat ik poppendokter ben — we

gaan eens gauw kijken!”

Op een holletje gaat het nu de tuin door.

Droomeliesje danst op en neer op Oom

Wim's schouder. Haar traantjes komen

niet meer naar beneden rollen — Oom Wim

zegt, dat hij poppendokter is — o, maar

dàn. . . . dàn. . . .

Bij Inepop zet Oom Wim Droomeliesje op de grond.

„Och —” zegt hij, „arme Inepop!”

Hij pakt haar op, en bekijkt haar eens góéd.

Dan legt hij Inepop in z'n arm, en 't hoofdje

weer op zijn plaats. Dat is lief van Oom

Wim, want nu kan je niet zien, hoe akelig

het eigenlijk is.

„Ik neem haar even mee naar binnen — en

straks is ze weer héélemaal beter, hoor kleine

kruimel!”

Droomeliesje zegt niets — ze kan het haast

niet begrijpen, dat Oom Wim zóó knap is!

„Ga jij nou nog maar even spelen met Bob

en Joes en Bruin — kijk eens, hoe diè naar

hun Mammie verlangen! Ik kom héél gauw

terug!”

Droomeliesje haalt gauw haar twee andere

kindertjes uit die gevaarlijke auto — nee,

□ 19

dát zou ze nóóit meer doen! Dàn maar gaan wandelen met de poppenkinderen.

Ze zet Joes en Bruin in 't gras — en dan gaat

ze er zelf ook bij zitten. Bob ligt languit,

zijn groote kop op Droomeliesjes knietjes.

Droomeliesje aait hem over zijn neus — en

telkens komt er nog een klein snikje.

Het duurt een hééle poos, eer Oom Wim

terug komt! Maar cindelijk — dáár is hij!

Fluitend stapt hij langs het tuinpad.

Bob vliegt dadelijk naar hem toe —

„Stil — stil toch, jongen — ja, je bent braaf,

hoor!” Oom Wim klopt hem op zijn rug.

O, wat zwaait die dikke staart van Bob lustig heen en weer!

„Ziezoo — kleine kruimel —” zegt Oom

Wim dan, „Inepop is weer heel, hoor! Ze is

nog een klein beetje ziek — ga je mee

kijken?”

Dát wil Droomeliesje wel!

20 □

Met haar handje in Oom Wim's groote hand gaat ze naar de kamer.

En daar, op de divan, ligt Inepop, lekker op

een kussen. Wat die Oom Wim een dokter

is! Hij heeft het dekontje uit het poppen-

bedje gehaald en daar ligt Inepop tot aan

haar neusje toe onder.

„Ooo —” zegt Droomeliesje alleen maar.

„Er is een héél dun streepje op haar halsje —

maar je krijgt van mij een mooie doos met

kraaltjes, en dan doe je haar maar een fijne

ketting om —” zegt Oom Wim. „Dan is

Inepop weer beter. Maar ze moet tot mor-

gen hier blijven liggen, hoor peuter!”

Droomeliesje knikt hard van já — en dan

loopt ze opeens op een drafje wèg — naar

Mammie!

Heel dicht tegen Mammie aan vertelt ze

alles van die arme Inepop en van Oom Wim.

„Och kindje toch — is dat allemaal gebeurd

— nee máár —”

Mammie gaat gauw mee naar binnen. Ze kijkt eens naar Inepop — en dan zegt ze: „Wat is dát lief van Oom Wim — en wát heeft Droomeliesje hem gegeven er voor?” Gauw steekt Droomeliesje haar armpjes uit — en Oom Wim krijgt een dikke pakker. „Dat Droomeliesje niet bij Mammie kwam, dát begriip ik niet —” zegt Mammie dan. „Ik wél!” lacht Oom Wim. „Ik zag wel, hoe druk Mammie ‘t had met al die mooie potjes — en daarom heb ik die kleine kruimel maar eens getroost. Maar Oom Wim kán er niks van, wel?”

„Oom Wim is knáp!” knikt Droomeliesje — maar dán kruipt ze dicht tegen Mammie aan — want bij Mammie is ‘t toch het beste!

In het gras liggen Joes en Bruin — en Bob kijkt eens naar ze — en knipoogt tegen de

zon, die juist achter een dikke wolk vandaan komt. Dán staat hij op — en gaat Droomeliesje opzòeken. Inepop slaapt op de divan. Arne Inepop!

4. WAAR DE TRAANTJES NAAR TOE ROLLEN

Als Droomeliesje door het gaatje in de heg kijkt, kan ze de vreemde kinderen zien. Ze zijn opeens gekomen in het huis naast Droomeliesjes huis. Mammie heeft verteld, dat die kindertjes daar een poosje komen wonen, omdat het zomer is. Droomeliesje vindt het prettig om door de heg naar ze te gluren — ze spelen zoo leuk in de tuin. . . .

Het zijn drie meisjes en een klein jongetje. Dat jongetje is net zoo klein als Droomeliesje

□ 21

zèlf, de meisjes zijn een beetje grooter. Droomeliesje gluurt stilletjes. . . . maar als ze dichtbij komen, trekt ze gauw haar hoofdje terug — want die meisjes zijn al zoo gróót. . . .

Maar het is leuk om te hooren, hoe de kinderen lachen en roepen in de zonnige tuin. Mammie heeft óók eens door de heg gekeken.

„Wat spelen die kindertjes fijn — Droomeliesje mag óók wel meedoen!” Droomeliesjes oogjes worden heel groot, als ze naar Mammie kijkt.

„Bij die vréemde kinnertjes, Mammie?”

„Welja — dat mag bést. Droomeliesje moet toch óók eens hard loopen en prettig spelen?”

Droomeliesje drukt Inepop stijf in haar armpje.

„Ikke speelt met Inepop —” zegt ze dan.

22 □

„Ja —” zegt Mammie, „maar Inepop mag méét!” Hoor, het kleine jongetje lacht heel hard en hij roept:

„Ikke hebt een bauw boemetje!”

„Brenge het maar aan Moesje!” zegt een van de zusjes.

„Het is héél prettig in die tuin —” zegt Mammie, „kom maar mee — Mammie zal je er naar tóe brengen!”

Droomeliesje houdt Mammie's hand héél stijf vast, als ze samen de tuin doorgaan naar het hek.

Een klein eindje over de weg. . . . en dán ben je al bij het witte hek van de andere tuin.

„Niet bang zijn, mijn kindje —” zegt Mammie, „het is wát prettig, om óók eens met kindertjes te spelen —”

„Já —” knikt Droomeliesje.

Daar komt de Mevrouw van het huis al aan.

Die kent Droomeliesje wel. Dat is een lieve Mevrouw.

„Dàg Droomeliesje —” zegt ze, „kom jij eens bij óns spelen? Dat is aardig — er zijn hier nu ook zóóveel kindertjes —”

Maar Droomeliesje zegt niets — ze kruipt nóg dichter tegen Mammie aan — en over Inepop's haartjes heen kijkt ze de Mevrouw aan.

„Ga maar met mij mee —” zegt de Mevrouw en ze wil Droomeliesjes handje pakken uit Mammie's hand.

„Nee — néé —” roept Droomeliesje dan op eens.

„Zal Mammie dan nog even blijven?”

„Já Mammie —”

„Goed, kom dan maar —”

Dan gaan ze langs het grindpaadje naar de groote achtertuin. Daar bloeien heel veel rozen — en groote, witte lelies — o, wat is

‘t hier mooi!

Maar Droomeliesje durft niet goed rond te kijken — want. . . . daar komen de kinderen al aan.

„Kijk eens, jongens —” zegt de Mevrouw, „hier is een klein vriendinnetje voor jullie — mag ze meespelen?”

„Welja —” zegt het grootste meisje — „ik vind ‘t best!”

„Geef ze maar een handje —” fluistert Mammie.

Maar dán duwt Droomeliesje opeens haar gezichtje tegen Mammie's jurk — héélemaal wég!

„O, o, wat een verlegen kindje —” lacht Mammie, „toe, wees nu eens gróót — de kindertjes denken, dat je niet kijken kunt!”

Niet kijken? Droomeliesje schrikt er van. Natúúrlijk kan ze wel kijken! En haar oogjes komen alweer tevoorschijn.

□ 23

24 □

„Zóó is ‘t góéd —” zegt Mammie.

„Vertel maar eens, hoe jullie héétten —” zegt de Mevrouw dan tegen de kindertjes.

„Ik heet Gerda —” vertelt het grootste meisje, „en dát is Toto en Joke — en Broer — en hoe heet jij dan?”

„Droomeliesje —” Ze fluistert het zoo zachtjes, dat Mammie het óverzeggen moet.

„Droomeliesje! Wat een leuke naam!” Gerda en Toto moeten er heel erg om lachen.

Maar Broer trekt Droomeliesje aan haar jurkje:

„Kommaar — ikke hebt een báúw boempje inne grònd getopt!”

En Joke aait met een klein vingertje over Inepop's haartjes.

„Watte móóie pop —”

„Dat is Inepop —” vertelt Droomeliesje op eens. „En die ketting hebt ik zèlf gemaakt!”

„Kan ze slápen?” vraagt Toto, die er ook

bij komt staan.
„Já —” en Droomeliesje laat Inepop aan alle kanten zien.
Daarvoor heeft ze twee handjes nodig, en moet ze Mammie loslaten. Ze vertelt ook van Bruin en Joes, die bruine gezichtjes hebben. En als ze niets meer weet te vertellen — is Mammie weggegaan, en de Mevrouw óók.
Droomeliesje kijkt rond — waar is Mammie nou? En opeens wordt ze weer bang. . . .
„We gaan verstoppertje doen —” zegt Gerda, „kàn je dat, Droomeliesje?”
Droomeliesje knikt — ja, dat doet Pappie wel met haar en de poppenkinderen — en soms doet Bob zelfs méé. Maar hiér is 't heel moeilijk — want ineens hollen ze allemaal weg — en Toto staat tegen een boom en telt heel hard met haar oogen dicht.
Droomeliesje, met Inepo in haar armpjes,

staat alléén op het witte paadje. Het lijkt net, of de zon niet meer zoo mooi schijnt en of de rozen toch niet zóó lief zijn. . . .
„Tóé nou, suf kind!”
O, o, wat schrikt Droomeliesje! Gerda pakt haar hard aan haar armpje —
„Verstóp je nou — Toto is zóó klaar — vooruit, ga maar achter die struiken —”
Ze duwt Droomeliesje naar de kant van de struiken — een takje trekt aan haar haartjes — ze struikelt in het losse zand. . . .
„Hiér — en nou stil, hoor!”
Gerda duwt haar op de grond — holt dan zelf weer wég. . . .
Heelemaal in mekaar zit Droomeliesje in het grijze zand achter de dikke struiken — haar hartje klopt zoo erg, o, wat is 't hiér akelig! Er is geen zonnestraaltje — alleen maar dikke, bruine takken en heel veel bladeren. Achter haar is de heg — héél erg dik — en

□ 25

er is maar een klein plekje om te zitten.
Droomeliesje kijkt naar boven — daar zijn bladeren en takken — opzij — o, óveral! Haar witte jurkje wordt vuil — en o, die struiken zijn zoo donker!
Droomeliesje durft niet meer te kijken tusschen die donkere takken — ze knijpt haar oogjes stijf, héél stijf toe, o, ze is zoo bang!
Een heel klein, blond kindje in een wit jurkje — héélemaal alléén in de groote, hooge struiken, waar de zon niet dóór kan kijken — waar Mammie niet is — en Pappie niet — zelfs de vreemde kindertjes niet — alléén maar Inepop. . . .
Droomeliesje hoort niet, dat Gerda en Joke al weer op het witte paadje hollen — ze weet alléén maar, dat het hier donker is — en dat ze zoo héél erg alléén is. . . .
Het geeft niet, of ze haar handjes al tegen haar oogjes drukt — de tranen komen er

26 □

toch uitgesprongen.
Droomeliesje huult — o, ze *huult* zoo!
„Mammie — Mammie —” snikt ze zachtjes — „Mammie —”
Och, zoo'n klein, dom Droomeliesje toch!
Gerda en Toto roepen haar — Toto heeft haar al uit de verte gezien —
„Droomeliesje! Kóm nou!”
Maar Droomeliesje hóórt het niet. . . .
Opeens — daar komt Gerda aan. Tusschen de struiken dóór — o, wat kráákt dat!
Ze pakt Droomeliesje bij haar armpje. . . .
„Kóm nou toch, kind! Wat is dát nou? Huil je?”
„Mammie — Mammie —” snikt Droomeliesje weer — „ik wil naar Mammie!”
„Hé, wat 'n flauw kind!” zegt Toto, die er óók bij gekomen is. „Ze is nog véél te klein om mee te spelen. Ger — breng haar maar naar huis!”

Gerda wacht even — ze weet niet, wát ze doen moet — 't is toch wel 'n *erg* klein kindje — Bróer kan wel meedoen —
„Zullen we 't dan nóg es doen? Dan mag jij 'm zijn —” zegt ze tegen Droomeliesje, die nog op de grond zit.
Maar Droomeliesje weet niet, wat dat betekent — ze vindt 't niets prettig meer hier in de tuin. . . .
„Mammie —”
„Ach —” roept Toto — „Wat een raar kind! Daar kàn je niet mee spelen — 't is een echt *akelig* kind —”
Dát hoort Droomeliesje.
O, o, wat is dát erg! Héél hard huult ze. . . .
Gerda trekt haar op —
„Kom, huil nou niet zoo — je mág naar je Mammie —” zegt ze.
En ze brengt Droomeliesje zélf wég.

Toto en Joke kijken hen na. Broer plukt een nieuw bloempje. . . .
Mammie zit in de serre — ze leest in een boek. Het is héél stil in de serre en in de tuin — de zon schijnt warm en een vogeltje roept telkens tegen haar kleintjes. Bob ligt in 't gras, z'n rose tong hangt uit zijn bek — en z'n staart gaat zachtjes heen en weer.
Miekepoes zit in de perelaar en likt heel deftig haar zwarte voorpootjes.
Mammie slaat een blad van het boek om. . . .
„Woef — woef!”
„Wat is dát?”
Opeens springt Bob op — hij holt wég.
„Waf — waf!”
„Daar komt zeker iemand aan —” denkt Mammie, en ze loopt de tuin in. . . .
En dan ziet ze Droomeliesje.
Droomeliesje — één handje wrijft in haar

□ 27

oogjes — met de andere houdt ze Inepop's armpje vast — arme Inepop slaapt zóó maar over de steentjes. . . .
Bob springt om haar heen — Bob is erg blij. . . .
O, o, Mammie begrijpt het al. . . . ze doet haar armen héél wijd open —
„Och, mijn kindje toch!”
En Droomeliesje vliegt zóó in Mammie's armen. . . .
„O Mammie — Mammie!”
Met Inepop samen mag ze op Mammie's schoot zitten en dan vertelt ze Mammie alles.
Van de vreemde kindertjes en de donkere, donkere bladeren om haar heen. . . .
„En Toto — die zegt — die zegt —”
„Wát zegt ze dan?”
„Dat ikke — ikke — een akelig kindje bent!”

28 □

„Och, och toch!”
Zóó dicht is Droomeliesje nu bij Mammie, dat er voor Inepop geen plaatsje meer is. Inepop rolt zóó maar op de grond. Gelukkig is de dikke mat heel zacht — want Inepop's hoofdje blijft er áán!
En dan gaat Mammie Droomeliesje tróósten.
„Toto weet er niks van, hoor! Toto begreep ook niet, hóé donker het daar was, hè? Ze was er ook nog nooit geweest — anders zou ze zelf óók wel een beetje gehuild hebben —”
Ja, dát kan Droomeliesje wel begrijpen.
„Toto is tòch lief —” zegt Mammie — „ál die kindertjes zijn lief — maar Droomeliesje heeft ook nog nooit met andere kindertjes gespeeld — en dáár komt het van!”
Wéér knikt Droomeliesje — Mammie weet alles wel.
„We zullen vragen, of ze eens hiér mogen spelen —” zegt Mammie weer — „dàn

wordt het prettig — en dan moet mijn kindje gróót zijn — en niet huilen, als Mammie er niet is — ze moet toch net zoo groot worden als andere kindertjes?”

Ja, dat wil Droomeliesje wel.

„Nu zijn alle traantjes weer weggerold —” zegt Mammie dan — „eens kijken.... já hoor — zóó is 't goed!”

Droomeliesje's hoofdje ligt heel stil tegen Mammie aan.

„Mammie — wáár rollen de traantjes dan naar tóé?”

Dáár moet Mammie even over denken.

Dán zegt ze, en ze strijkt zachtjes over Droomeliesje blonde haartjes:

„De traantjes rollen allemaal naar Mammie toe — daarom moet je altijd maar dicht bij Mammie komen, als de traantjes er uit willen — Mammie maakt het weer béter....”

Droomeliesje knikt heel hard van já — o,

het is zoo heerlijk, als je weet, dat je traantjes naar Mammie toe rollen....

5. PAPPIE'S GROOTE HAND

Droomeliesje gaat op reis! In de *echte* spoor trein gaat ze — naar Opa en Oma toe.

Mammie heeft het haar verteld.... en ze heeft gezegd, dat het héél erg prettig is. Droomeliesje vindt het ook wel prettig, om bij Opa en Oma te zijn — máár.... als Mammie er is.

En nu gaat Mammie niét mee. Droomeliesje begrijpt het niet. Ze wil liever niét gaan, als Mammie thuis blijft. Droomeliesje wil bij Mammie blijven....

Er zijn al een heeleboel traantjes gekomen — maar Mammie heeft gezegd:

„Droomeliesje moet gróót zijn — want het

□ 29

30 □

is héél prettig. Eérst mag ze met Pappie in de trein — in de *echte* spoor trein, en dan bij Opa en Oma blijven — en daar is Oom Wim óók — dat wéét je wel — en Juffrouw Toos en Bello en de kipjes — 't is wát fijn!”

„En Pappie dan?”

„Pappie gaat weer naar Mammie toe.... Mammie kan toch niet alléén zijn, héélemaal alléén?”

Nee — dat weet Droomeliesje wel.

Nu heeft Mammie een groote koffer gehaald, en daar stopt ze Droomeliesjes kleertjes in. Dat is leuk.

Droomeliesje mag kijken. Daar liggen haar jurkjes — en haar shortjes en een mutsje — en Joes en Inepop mogen er óók in. Bruin mag ze in haar armpje houden. Die mag mée op reis.

Droomeliesje vindt de koffer erg mooi — het is nèt een *kastje*.

Als alles er in is gestopt, doet Mammie hem dicht. Twee mannen komen hem halen en als Droomeliesje bij Opa en Oma komt, dan is de koffer er al, zegt Mammie.

Dan krijgt Droomeliesje haar manteltje aan en haar mutsje op. Dat doet Mammie. Pappie trekt óók zijn jas aan. Zijn hoed zet hij al op.... ziezoo, nu is alles klaar! Mammie tilt Droomeliesje op — en Droomeliesje slaat haar armpjes héél stijf om Mammie's hals.

„Dag schát —” zegt Mammie — „dag mijn kindje — zal je heel lief zijn bij Oma? En Pappie komt je weer gáuw halen....”

Ziet Droomeliesje dan nou traantjes in Mammie's oogen? Dat kán toch niet — een Mammie, die huilt? Maar als Mammie haar weer op de grond gezet heeft, ziet ze er niets meer van — hoe kán dat toch ook? Aal komt óók gedagzeggen — en Droomeliesje

roept heel hard „dá-ág!” als ze al op de weg is, met Pappie.

Maar als ze de hoek om zijn, kan Droomeliesje *niets* meer zien — Mammie niet en Aal niet en Bob niet.

Pappie draagt in zijn ééne hand een bruine tasch — en in zijn andere hand zit Droomeliesjes handje. Pappie's hand is héél groot — want het handje van Droomeliesje is héélemaal wég er in. Dat is heerlijk. Het is net, of je heelemaal wég bent, als Pappie je vasthoudt. Pappie's hand lijkt wel een hólletje. Wat gééft het, of er een auto voorbijholt — als Pappie je vasthoudt? Dan wéét je, dat er *niks* gebeuren kan. Je bent ook niet bang voor die groote hond, die je zoo aankijkt — want je voelt Pappie's hand zóó stevig....

Op het station is het druk. Droomeliesje ziet allemaal zwarte jassen van groote meneeren — en jurken van mevrouwen — ze houdt

□ 31

Bruin dicht tegen haar manteltje aan — en o, Pappie's hand is er nog!

„Kijk —” zegt Pappie — „die hond mag óók mee. Maar hij moet in een hokje, zie je wel?”

„Vindt hij dat prettig?” vraagt Droomeliesje.

„Niet zoo èrg — hij wil liever rondhollen....”

Ja — dat kan Droomeliesje wel begrijpen. Het is niet zoo héél erg prettig in de spoor trein....

„Hij heeft óók niet een Mammie —” zegt ze dan.

„Néé — maar óók niet een Pappie — hij is héélemaal alleen, arme hond, hè?”

Opeens.... dáár komt de trein aan!

O, wat is hij gróót!

Droomeliesje is zoo erg bang — ze duwt haar hééle gezichtje in Pappie's hand —

32 □

Pappie's gróóte hand.... *die* past op Droomeliesje.

Als het vreeselijk geluid voorbij is, durft Droomeliesje weer te kijken. Pappie trekt haar mee.

„Kom maar, malle kleine meid!”

Er staan allemaal deuren open — en achter die deuren zijn heel kleine kamertjes. Dat wéét Droomeliesje nog wel. In zoo'n kamertje tilt Pappie haar.

De bruine tasch komt er óók in — en Pappie óók.

Droomeliesje mag in een hoekje zitten — ze is nóg een beetje bang van die groote, booze trein. Gauw duwt ze haar hoofdje weer tegen Pappie's mouw.

„Nee —” zegt Pappie — „dat moet Droomeliesje niet doen — er is toch niets om bang voor te zijn?”

Dàn durft Droomeliesje wel weer te kijken.

Pappie zegt het... maar haar händje mag veilig in Pappie's groote hand kruipen.
„Bruin is een groote jongen —” zegt Pappie, „Bruin is heelemáál niet bang!”
Droomeliesje kijkt eens naar Bruin.
„Een héél klein béétje —” zegt ze dan.
Er is nog een vreemde, dikke meneer in het kamertje. Die moet hard lachen.
Hij steekt zijn hand uit. Dat lijkt nèt *Pappie's* hand...
„Geef me eens een handje, kleine meid?” zegt hij.
„Tóé maar!” knikt Pappie.
Dàn durft Droomeliesje het wel.
„Dàg Meneer —” zegt ze netjes.
„En hoe héét jij wel?”
„Droomeliesje, Meneer —” héél zachtjes...
Daar moet de meneer alwéér om lachen.
Nu rijdt de trein. Droomeliesje mag op haar

knetjes liggen voor het raampje. Met Bruin samen kijkt ze naar buiten — en ze vertelt alles aan Pappie, wát ze maar ziet.
Koetjes en paardjes en huisjes en boomen — en slootjes...
Droomeliesje vindt het práchtig. Ze is heelemaal vergeten, dat *Mammie* er niet is...
Opeens zegt Pappie:
„Nù *zijn* we er, Droomeliesje!”
Pappie pakt de bruine tasch — en Droomeliesje geeft de meneer weer een handje.
„Dàg groote meid!” zegt de meneer nu.
Nu gaan ze weer *uit* de spoorrein. Droomeliesje ziet opeens weer, hoe gróót en bóós die spoorrein is... en gauw zoekt ze Pappie's hand weer op.
En dáár is Oom Wim!
Die zet Droomeliesje met Bruin er bij dadelijk op zéén schouder. Nu kijkt Droomeliesje over alle menschen héén.

□ 33

Maar tòch... tòch...
Pappie *weet* het wel.
Hij steekt zijn hand omhoog... en gáúw kruipt Droomeliesjes handje in het holletje.
Arme Bruin valt op de grond — en nu draagt Oom Wim hem — en zóó gaan ze naar Opa en Oma...
6. WAAROM JE TOCH WEL BIDDEN MAG...

Nu is Pappie weer weggegaan.
Droomeliesje is bij Opa en Oma. Oma is een beetje ziek — Oma is *altijd* een beetje ziek. Ze zit in een groote stoel — en er is een deken over haar heen. Oma praat heel zachtjes.
Opa is niét ziek — Opa loopt door de kamer — en hij praat heel hárð — met een bromstem.

34 □

Opa zegt:
„Dàg Liesebeth!”
Eerst heeft Droomeliesje een boterhammetje gehad, en tóén is Pappie weggegaan. Oom Wim is *méé*gegaan, maar Oom Wim komt wel weer terug. Pappie niet, Pappie is naar Mammie toe.
Juffrouw Toos heeft gezegd, dat de koffer al boven is.
Nu is alléén *Bruin* nog maar bij Droomeliesje.
Mammie heeft gezegd, dat het heel *prettig* is bij Opa en Oma — en Droomeliesje wil graag heel gróót zijn. Daarom probeert ze héél goed, om de traantjes *binnen* te houden, in haar oogjes, nee hoor, ze mogen *niet* er uit komen!
Maar Mammie is ook zoo vèr wèg...
„Het kindje moet naar bed, Juffrouw Toos —” zegt Oma nu zachtjes.

Droomeliesje schrikt er van. Nù al naar béd? „Ze mag nog éven met Opa in de tuin —” zegt Opa, „kòòm maar, Liesebeth!”
Droomeliesje geeft Opa een handje, en dan gaat ze mee naar de tuin. Opa rookt uit een leuk, krom pijpje. Dáármee wijst hij naar de boomen en de bloemen.
„Kijk —” zegt hij, „zie je wel, hoe groot de appels al zijn? Maar je kunt ze nog niet éten — dan krijg je pijn in je buikje —”
Dat begrijpt Droomeliesje niet. Gisteren heeft ze van Mammie een appel gehad — en ze krijgt er heel váák een — en tòch heeft ze nooit pijn in haar buikje. Maar ze durft het niet te vragen aan Opa.
Ze loopt maar stillerjes méé — en luistert naar Opa's stem. *T'huís*, bij Mammie, zal ze alles wel vrágen. Mammie wéét het...
„Ben je nog altijd zoo'n droomstertje?” vraagt Opa opeens, „ik hoor je stemmetje

niet! Je kàn toch wel praten?”
„Já, Opa...”
„Mooi zoo! Zullen we nou wat bloemen plukken voor Oma?”
„Hè ja!” Bloemen plukken is *héérlijk*!
Opa snijdt met een mes de steelen door — en Droomeliesje mag ze vast houden. Het zijn er héél veel!
„Weet je wel, hoe die bloemen *hééten*, Liesebeth?”
„Néé Opa —”
„Dalia's — zeg 't eens ná?”
„Da-le-jaas —” zegt Droomeliesje.
„Knap hoor —”
Nu kan Droomeliesje er niet méér dragen — ze heeft haar armpjes vól — en zóó gaat ze naar Oma.
„Daar komt een blóemenkindje aan!” zegt Oma blij. „O, wat een prachtige bloemen!”
„Dálejáás!” zegt Droomeliesje weer. Dat is

□ 35

een moeilijk woord om te onthouden!
„Maar nù is het bedtíjd, kindje —” Oma knikt.
Juffrouw Toos brengt Droomeliesje naar boven.
De trap is heel groot — och, wat stapt dat kleine kindje op de groote treden! Maar Juffrouw Toos houdt haar góéd vast.
Ze brengt haar in een groote kamer. Daar staat ook een gróót bed — en dáár moet Droomeliesje in.
Droomeliesje zegt niets... maar o, ze is zoo bång!
Juffrouw Toos kleedt haar uit — en als ze heelemaal klaar is, zegt Juffrouw Toos:
„Nu je gebèdje —”
Droomeliesje ligt in het groote bed op haar knietjes. Nu is Mammie er niet. *Anders* liggen haar gevouwen handjes altijd in *Mammie's* hand — nù hangen ze stil naar beneden. Er is een stijf gevoel in haar keeltje...
„Tóé nou —” zegt Juffrouw Toos.
En dan komt er een héél zacht, bevend stemmetje:
„k Sluit mijn oogjes — 'k vouw mijn handjes...”
Als Droomeliesje klaar is, stopt Juffrouw Toos haar lekker in.
„Ziezoo, en nou maar gauw je oogen toe — en slápen!” zegt ze — „nàcht kindje!”
De gordijnen trekt ze dicht. Het zijn geen zachte gele gordijntjes, maar dikke, donkere, zoals in de huiskamer hooren. Het is op eens *héélemaal* donker in de kamer.
Achter Juffrouw Toos gaat de deur dicht — en dàn is Droomeliesje alléén.
Een klein, eenzaam kindje in het groote bed. *Géén* Flip en Flap — géén sprookjesplaten — géén bedje van Inepop — alléén maar

36 □

Bruin. De kamer is groot en donker — en Droomeliesje is zoo bang — zoo bang. . . . Ze duwt haar hoofdje hélemaal onder het dek — en héél stijf houdt ze Bruin vast. Nù komen de traantjes toch. De traantjes — die niet naar Mammie toe kunnen rollen. . . . En héél zachtjes snikt een klein stemmetje: „Mammie. . . . Mammie. . . .” En dan opééns — opééns — denkt Droomeliesje aan de Lieve Heer. De Lieve Heer is er *altijd*, heeft Mammie gezegd. Aan de Lieve Heer mag je álles vrágen — Maar Mammie heeft óók gezegd, dat het prettig is, bij Opa en Oma. . . . Stil — dáár gaat de deur open — daar is Opa! Omdat het zoo donker is, kan hij de traantjes niet zien. „Slaap je al, Liesebeth?” vraagt Opa's bromstem. „Née Opa. . . .”

□ 37

„Hier is een koekje voor je. . . .” Droomeliesje's handje komt boven het dek uit. O, wat is dát lief van Opa! „En nu maar gáúw slapen!” Opa's hand strijkt even over haar hoofdje — o, o, nèt als Mammie doet! En nu durft Droomeliesje het wel te vragen: „Opa — mag je wel bidden aan de Lieve Heer om wat heel erg heerlijks?” „Welzéker, Liesebeth —” „Já, Opa? Als het tòch al prettig is?” „Aan de Lieve Heer mag je alles vragen —” zegt Opa heel vast. En dàn gaat hij weer weg. Droomeliesje legt het koekje naast haar hoofdje op het groote kussen — en wéér doet ze haar handjes samen: „Lieve Heer, Opa zegt dat et màg en mag Droomeliesje dan weer naar Mammie toe? En naar Pappie, Ame —”

38 □

Als Droomeliesje haar oogjes weer open doet, is 't net, of de kamer niet meer zóó donker is — en Opa heeft een kóókje gebracht. . . .

7. MET OOM WIM OP REIS

Als Juffrouw Toos Droomeliesje weer aangekleed heeft, en ze haar boterhammetjes óp heeft, zegt Oma: „Nù mag je gaan spelen in de gang —” „Spélen, Oma?” „Ja — met je poppen — maar voorzichtig op de trap, hoor — niet vallen —” Opa gaat uit. Hij heeft zijn hoed al op. Oom Wim is er ook al niet — en Juffrouw Toos loopt weg. Oma moet rusten, want Oma is een beetje ziek. Droomeliesje loopt heelemaal alléén in de groote gang. Ze heeft Inepop, Joes en Bruin

op de trap gezet. En nu weet ze niets om te spelen. . . . Het is hier ook zoo vréemd — och, en Droomeliesje is zoo alléén. . . . Ze neemt Inepop mee en loopt de gang door, tot aan de deur — dàn weer terug en de hoek om. . . . dáár is de gang dònker. Opéens gaat er een deur open — en Juffrouw Toos komt er uit. „Hè kind, wat schrik ik van je! Niet hier loopen, hoor, bij de tráp blijven. . . . dan ben je lief —” Met kleine stapjes over de dikke looper gaat Droomeliesje weer terug. Ze zet Inepop weer op de tree — en dan gaat ze er zelf óók naast zitten. Ze kijkt maar stillerjes voor zich uit. . . . o, en dàn komen de tráántjes weer. . . . Maar opéens is er een geluid boven Droomeliesjes hoofdje — en dáár komt Oom

Wim de trap af! Oom Wim! „Wel, wel — kleine kruimel, wat doe jij daar?” „Spélen, Oom Wim —” „Spélen? Met je tráántjes zeker — hela, wat een domme peuter! Kom eens hier. . . .” Oom Wim pakt Droomeliesje onder haar armpjes en zwaait haar in 't rond! „Ziezoo — en lách nou eens tegen Oom Wim?” O, nù kan Droomeliesje wel lachen! „O zóó!” zegt Oom Wim, en dàn mag ze weer op zijn schouder zitten. „Nu ben ik je paard, en jij bent een deftig prinsesje — daar gáán we, hoor!” In galop holt Oom Wim door de gang — en dàn naar bóven — hou je vást, Droomeliesje! Maar dat dóét ze wel — o, 't is zoo héérlijk!

□ 39

Nu weer naar benéden. . . . „En nóó gaan we samen op reis —” zegt Oom Wim dan. Hij gaat de hoek van de gang om — waar Droomeliesje niet komen mag. Oom Wim mag overál komen! Hij maakt een deur open. . . . o, o, wat is dát leuk! Het is een héél klein kamertje — en langs de muren zijn állemaal planken — nèt als in een kást. En óp die planken — daar staat van allerlei lèkkers. Oom Wim doet de deur toe en knipt het licht aan. Droomeliesje kijkt haar oogen uit! „Nu zijn we in Luilekkerland —” zegt Oom Wim. „Wat is dat, Oom Wim?” „O, dat is állemaal lekkers — dat is hier. Kijk, dáár heb je de familie pruim. Die dikke is de Pappie, en die de Mammie — zie je

40 □

wel, hoe géél ze zijn? 't Zijn verder allemaal kindertjes. Lust jij wel zoo'n pruimekind?” En óf Droomeliesje dat lust! Samen eten ze van de kindertjes. „En hier —” zegt Oom Wim dan, „hier zie je een potje vol grasjes — maar die grasjes hebben zóóveel gegeten, tot ze heel erg dik geworden zijn. . . .” Droomeliesje moet erg lachen — want ze weet best, dat 't heelemaal geen grasjes zijn — maar bóóntjes! Kijk, daar staan nog méér potjes. „Wat zijn dát ook weer voor bloemetjes?” O, o, die Oom Wim! „Wórteltjes!” weet Droomeliesje. „Och ja, hoe kan ik nou ook zoo dòm zijn?” „Maar dát zijn aardappeltjes!” Oom Wim heeft een roode doos in z'n hand, en er komen kleine bruine dingetjes uit. „Zijntjes!” roept Droomeliesje.

„Oók mis! Rózijntjes!”
 Wéér snoepen ze samen, Oom Wim en Droomeliesje.
 „Hier ligt een heel deftige meneer —” zegt Oom Wim dan — „hij heet Mencer Káás — en hij bromt, als je áán hem komt — want Juffrouw Toos snijdt wel eens een stukje uit zijn rug, zie je — en daar hóódt hij niet van”
 Droomeliesje denkt niet meer aan traantjes! Die Oom Wim kan zóó leuk vertellen!
 Er is nog veel méér te zien in het kamertje — overal vertelt Oom Wim wat van.
 „Zie je déze familie? Dat zijn echte stóúterts — die jokken altijd — zie je wel, wat een kleur ze allemaal hebben? Tomaten heeten ze —”
 Droomeliesje knikt.
 „Mág niet jokken, hoor!” zegt ze ernstig tegen de tomaten.

□ 41

Als ze alles hebben gezien in het kamertje, gaan ze naar de kelder, waar de aardappels wonen en de uien. En Oom Wim vertelt maar!
 Oók gaan ze nog naar de kamer van Oom Wim. Daar mag Droomeliesje platen kijken in een groot boek.
 O, 't is zoo prettig met Oom Wim op reis te zijn!

8. ACHTER DE ROSE GORDIJNTJES

En nu Droomeliesje een hééleboel nachties geslapen heeft in de groote, donkere kamer, komt optéens Pappie weer, om haar te hálén!
 Nù mag Droomeliesje weer naar Mammie!
 O, o, wat is ze blij! Juffrouw Toos pakt álles weer in de koffer — en Droomeliesje gaat weer op reis met Pappie.

42 □

Nu is Pappie's groote hand er weer — nu is álles weer goed.
 „Hoor —” zegt Pappie — „de trein *zingt*.”
 Droomeliesje luistert — en ja, ze hoort het óók.
 „Wat zingt de trein dan?”
 Dát weet ze niet. Maar Pappie vertélt het:
 „Naar Mammie toe — naar Mammie toe”.
 Dát zingt de trein.
 Als ze naar huis loopen laat Droomeliesje tweemaal Bruin vallen — zóó verlangt ze naar Mammie.

In de tuin staat Aal. Maar waar is Mammie toch?
 Aal krijgt een kusje — en Droomeliesje wil al weer dóórloopen . . . maar Pappie pakt haar handje.
 „Niet zoo hard loopen — dan kan Pappie niet mee — en dat móét toch?”
 Mèt Pappie loopt ze de gang door . . . en

dan gaat de kamerdeur al open . . .
 „Mammie — Mammie!”
 Mammie's armen vangen Droomeliesje op.
 „Is mijn kindje daar weer?”
 O, wat is 't heerlijk bij Mammie! Droomeliesje ziet niets anders dan Mammie's gezicht — Mammie's handen — Mammie's jurk . . .
 Eindelijk zegt Mammie:
 „Nu is er iets héél heerlijkjs gebeurd, mijn kindje —”
 „Wat dan, Mammie?”
 „Kóm maar eens —”
 Dàn ziet Droomeliesje het opeens. Er is iets in de kamer gekomen — een donkerbruin huisje met rose gordijntjes . . .
 Tusschen Pappie en Mammie in loopt Droomeliesje er naar toe . . .
 En dàn pakt Pappie haar op — en Mammie's handen schuiven voorzichtig de rose

gordijntjes opzij . . .
 „Oóóó!”
 Droomeliesje *schrikt* er bijna van!
 „Dat is een *broertje* —” zegt Pappie zachtjes.
 Droomeliesje kan het niet begrijpen — zoo'n klein, *klein* hoofdje ziet ze — net als dat van Inepop.
 Mammie trekt het dekontje weg — en dan neemt ze het kindje uit de wieg.
 In haar armen houdt ze het — héél dicht bij Droomeliesje. De zonneschijn is over hen heen — over Pappie, en Mammie en Droomeliesje en het broertje, dat zoo héél *klein* is . . . de zon maakt hen warm en blij . . .
 Droomeliesje ziet het broertje — ze ziet zijn fijne, donkere haartjes — zijn héél kleine vuistjes die nèt uit de zachte witte mouwtjes komen — zijn warme, bloote voetjes, die éven bewegen . . . zijn kleine gezichtje . . .

□ 43

„Is mijn kindje dáár *blij* mee?” vraagt Mammie dan.
 Blij? O, Droomeliesje kan alléén maar ja knikken — ze durft niets te zeggen.
 Een *broertje* — een héél echt broertje — Opeens beweegt het mondje — en . . . dàn gaan zijn oogjes open! Nu kijkt hij Droomeliesje áán — en ze wordt er *bijna* verlegen van.
Bijna, want Mammie zegt:
 „Broertje hoort nu écht *bij* ons — zie je wel, hoe hij naar je kijkt, Droomeliesje?”
 „Hij zegt niks —” vindt Droomeliesje dan opeens.
 „Nee schat, maar dat kán hij ook nog niet! Hij kan óók nog niet *lóópen* —”
 „O —” Droomeliesje begrijpt het niet goed.
 Een Broertje — daar kun je mee spelen . . . en dit broertje is net zoo groot als Inepop!
 „Broertje wordt hoe langer hoe gróóter —”

44 □

zegt Pappie dan — „over een poosje kan Droomeliesje met hem spelen — is dat niet fijn? Maar nù mag ze al op hem pàssen —”
 En ja, nu begrijpt Droomeliesje het! Broertje blijft niet zoo als Inepop — Broertje wordt net als *zij* is . . .
 „Moet hij altijd zijn bórdje leegeten —” zegt ze dan.
 „Ja! Dáár word je gróót van!” vindt Mammie ook — en dàn zegt ze:
 „Geef Broertje maar een hándje —”
 Droomeliesje durft het wel. Mammie heeft toch gezegd, dat Broertje echt van hèn hoort?
 O, wat een klein handje is dat!
 „Dàg Broertje —” zegt Droomeliesje.
 En dàn legt Mammie hem weer in de wieg.
 „Wat gaat hij nou dóén, Mammie?”
 „Nu gaat Broertje slàpen — Broertje moet een heeleboel slàpen —”

„Nèt als de kleine poesjes!” weet Droomeliesje opeens.

„Ja —” zegt Pappie — „jij wéét het!”

„Maar Broertje hebt wél óógjes —”

„Ja, dàt wel —” lacht Pappie, en Mammie, die Broertje weer ingestopt heeft, knuffelt Droomeliesje nog eens even. Ze is ook zóó lang weggeweest!

In haar tuintje zit Droomeliesje op het gras. De Zonnebloem is niet mooi meer. Zijn blaadjes vallen al af. Maar Droomeliesje kijkt niet naar hem. Ze denkt alléén maar aan het *broertje*.

Nu heeft ze een ècht broertje — o, o, wat is ze toch blij!

Aan Inepop vertelt ze alles van hem. Hoe *klein* hij toch wel is. En het huisje, waar hij in slaapt, heet de *wieg*.

Droomeliesje vindt haar tuintje niet meer

zóó mooi als vroeger. Ze wil nù weer naar het *bróértje* kijken.

Inepop mag *mée*.

Droomeliesje loopt weer naar binnen, en dan vraagt ze aan Mammie, of Inepop en Joes en Bruin wel even het Broertje mogen zien.

„Natúúrlijk —” zegt Mammie — en wéér gaan de rose gordijntjes open.

Broertje sláápt nu — denkt Droomeliesje.

Ze houdt Inepop omhoog, net zoals Pappie met háár gedaan heeft. Zóó kijkt Inepop in de wieg. En dan Joes — en dan Bruin — allemaal mogen ze het broertje zien.

„Nóú *ikke* weer!” zegt Droomeliesje dan — en Mammie schuift een stoel bij de wieg. Als Droomeliesje dáár op klimt, kan ze Broertje zien.

„Dàg Broertje!” zegt ze weer.

Broertje heeft het gehoord — want z'n kopje

□ 45

beweegt — hij doet z'n mondje open — nóg eens... en dàn...

O, o, o, wat schrikt Droomeliesje! Ze valt bijna van de stoel af... Zóó begint Broertje te huilen!

„O Mammie — Mammie — hij *huilt* —”

Mammie strijkt over Droomeliesjes haartjes.

„Stil maar, kindje, dat hindert niet —

Broertje heeft geen verdriet — hij wil alleen

maar prátén — en dat kàn hij nog niet —”

Broertje's stemmetje is ook nog maar *héél zacht*.

Mammie vertelt aan Droomeliesje, dat zij óók zoo klein geweest is —

„En óók inne *wieg*?”

„Ja, óók in de wieg — nèt als Broertje.”

Dàt vindt Droomeliesje leuk — en Mammie moet er nog *méér* van vertellen...

Samen zien ze naar Broertje — Mammie en Droomeliesje.

46 □

Broertje huilt nu niet meer — hij ligt maar stiller te kijken...

Mammie doet de gordijntjes weer toe — anders komen de vliegjes in de wieg — en dat måg toch niet?

Maar door de gordijntjes héén kan je Broertje nóg zien.

Droomeliesje blijft heel stiller op de stoel zitten.

In de wieg ligt Broertje en Droomeliesje mag op hem pàssen.

Broertje, die nu echt van hèn is — en zóó stil is Droomeliesje, dat Broertje gaat slàpen.

Achter de rose gordijntjes...

Nú is Droomeliesje niet meer alléén...

Nú gaat ze niet meer zoo vaak droomen in de zon — want nu is Bróértje gekomen, en Droomeliesje gaat áltijd op Broertje passen.

Als Broertje een beetje groter is, gaat hij lachen en spelen — en Droomeliesje speelt *mée*.

En dan mag ze hem rijden in de witte wagen, op de paadjes van de tuin — langs de bloemen en het gras en de perelaar...

En als Broertje lopen kan, gaan ze sàmen spelen in de zandbak of in Droomeliesjes poppenhoekje.

Dan is Bróértje Pappie en Droomeliesje Mammie.

O, wat zal dàt heel erg prettig zijn!

□ 47

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UITGEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.